

MB-helg

Anne Sølberg Ellingsen og Harald Ellingsen ser frem til et nytt liv på Svalbard de nærmeste årene.
Foto: Frank Skaufel

Klar for Svalbard-eventyr

Anne Sølberg Ellingsen og ektemannen Harald Ellingsen forlater hus, venner, kolleger og familie til fordel for et nytt liv på Svalbard.

SAKSVIK FRANK SKAUFEL

Det godt voksne paret fra Saksvik gjør det mange fantaserer om. Oppfyller en drøm om å leve i et arktisk klima og en unik villmark de gleder seg til å utforske. Mørketiden ser de bare frem til.

- På Svalbard roer det seg ned når det nærmer seg jul. Turistene er borte, og folk er sosiale og

har tid til å delta på ulike arrangementer, sier Harald Ellingsen.

- Folk vi har snakket med sier at mørketiden er den fineste tiden. Nordlyset og måneskinnet er fantastisk på Svalbard, supplerer Anne Sølberg Ellingsen.

Universitetsdirektør

Det hele begynte med at Harald ble headhundet til en jobb som direktør Universitetssenteret på

Svalbard (UNIS), og da startet en prosess som ikke bare var enkel. 63-åringen og kona Anne (57) brukte lang tid på å komme frem til en avgjørelse, hvor pluser og minuser ble veid opp mot hverandre etter en sinnrik metode.

- Det å forlate venner, familie og kolleger talte negativt. I tillegg er vi engasjert i et par utbyggingsprosjekter samt at vi vurderer å bygge ny hytte i Åsenfjorden. Det bidro også på minussiden. Naturen, det å leve et annet liv og få nye utfordringer talte positivt, sier Anne.

- Vi satt på kjøkkenbordet og diskuterte pluser og minuser. Da vi summerte opp endte det med 15 minuser og tre pluser. Da tittet vi på hverandre, og bestemte oss for å reise likevel,

smiler Harald.

Nå skal huset leies ut.

- Vi har satt inn annonse, og på mandag kommer det noen på visning. Selv om vi skal jobbe et stykke unna, har vi bygd om stabburet på tomten til en boenhet. Vi kommer til å bruke stabburet som hytte i de årene vi er på Svalbard.

Permisjon

Harald, som til daglig er professor ved institutt for marinteknikk ved NTNU, og Anne, som er leder for en studieavdeling ved samme universitet, har begge interessante og gode jobber det ikke er lett å forlate. Begge har fått permisjoner fra jobbene, og mens Harald har fått åremåls-

stilling på fire år, er Anne ansatt i fast stilling ved UNIS hvor hun skal være med å utvikle et arktisk sikkerhetssenter.

- Det var en hyggelig å få tilbud om en slik stilling i min alder, men det var en forutsetning at Anne også fikk en relevant jobb. Med hennes bakgrunn hadde UNIS bruk for henne. Jeg begynte i jobben første oktober, mens Anne flytter oppover fra nyttår, sier ektemannen, som kun var hjemom en drøyt døgn før han satte kursen nordover igjen.

Selv om jobb og hus er på plass i Longyearbyen, er det likevel et stort skritt å flytte fra familie og venner.

- Vi pratet med barna om flyttingen, og de var positive. Vi er i

26

26. november er den 330. dagen i året og den 331. i skuddår. Det er 35 dager igjen av året. På denne dag i 1940 ble det satt nedbørsrekord i Indre Matre. Der falt det 229.6 mm på et døgn. Dette er også Mongolias selvstendighetsdag.

På denne dag i 1869 ble den tidligere norske dronningen, Maud født. Andre kjente personer som er født på denne dag er: Charles M. Schulz (1922), Tina Turner (1939), Jan Stenerud (1942), Anstein Gjengedal (1944) Björn von Sydow (1945) og Gisken Armand (1962).

På denne dag i 1944 døde den norske billedhuggeren og designeren Valentin Kielland. Andre kjente personer som døde denne dag er: Pave Siricius (399), Annie Berntsen (1992) og Joseph Murray (2012).

Trond Kvendbø Svingen, samfunnsengasjert malviking som mener mye om mangt.

Innbilt Musikk talent

Det flommer over av musikk- og dansekonkurranser i TV-kanalene for tiden. Det ene talentet overgår det andre. Da er det ikke til å unngå å minnes min egen internasjonale musikk-karriere!

Det startet vel egentlig med et munns spill i 4-årsalderen. Senere ble det et notekurs med lærer Ivar Stokka som kursleder, i real-skolens gamle lokaler rundt 1960. Da skulle en tro den musikalske karriere var sikret for all fremtid. For mitt vedkommende ble det en "flying start" eller rettere sagt, en "togtur" til musikkstevnet i Bodø i 1961 som "aspirant" i Hommelvik Guttemusikkorps, uten hverken uniform eller instrument av noe slag. Og for å gjøre historien kort; det ble hverken korpsmusikk eller flere stevner på meg etter dette.

Jeg har heldigvis aldri "ødelagt" et eneste sangkor, hverken her hjemme eller ute i den store verden, ene og alene fordi jeg har holdt meg langt unna slik "gapende" virksomhet. Det er jo også en egenskap å ta med seg! Derimot har jeg stadig vekk blåst og tygget i stykker noen munns spill opp gjennom årene. Og øvelse gjør mester som det heter.

I noe mer ungdommelig alder kunne jeg av og til "mase" meg til noen "opptredener" sammen med de mer profesjonelle under dansefester i Folkets hus. "Takk og unnskyld" til de tålmodige, som bar over med en munns pillende gærning i festhumør!

Under Rørosmartnan i 1981 fikk jeg etter mye mas, avtalt å spille et "Valsepotpourri" sammen med Asmund Bjørkens orkester i idretthuset.

Vi satte i gang og jeg" blåste på" med "Husmannspolka"... i alle dager, hva skjedde her da?

På den samme festen hadde jeg tidligere på kvelden, møtt den da kjente og "klarsynte" Inga Tamnes fra Brekken, som hadde lovet meg en dans etter "opptredenen". Da jeg skulle by henne opp, var hun forsvunnet - hun var jo synsk og "så" selvsagt mine manglende dansekunnskaper i sitt indre!

Kvelden etter var det den svenske musikkgruppen "Brødrene Lindqvist" som ble utsatt for den infernalske "plageånden" med munns pilet.

Men nå var karrieren i gang og

det store utland lå klart for mine føtter! Samme år gikk turen til den Spanske solkysten. For å redde reisebudsjettet, tok jeg på meg rollen som gatemusikant i feriebyen Lloret de Mar. Helt utrolig så klirret faktisk noen "pesetasser" ned i plastkoppen, etter å ha blåst fra meg dette årets populære melodi "fugledansen" noen ganger.

Senere ble det Skiatos i Hellas, der jeg lirte av meg et par tre norske slåtter sammen med en gresk trio på en tilstelning. Her fikk jeg snart en forsiktig anmodning fra arrangøren om at det egentlig skulle være "Gresk aften" denne kvelden....Å ja, sånn var det ja!

I 1982 dro jeg på FN- tjeneste til Libanon. Her hadde jeg pakket min uunværlige "harmonica" i bagasjen sammen med AG 3 og øvrig feltutstyr. Og nå ble det fart i sakene, bokstavelig talt...

Mellom vaktoppdrag og annen tjeneste, ble det stadig vekk musikalske "utskeielser" i sene nat-tetimer blant likesinnede, rundt omkring i Bataljonens mer eller mindre lugubre buler i fjell-landsbyen Ebel Es Saqi.

Som medarbeider i vår egen radiostasjon, "Radio Nordbatt" fikk jeg blant annet også ansvar for et jassprogram hver torsdag kveld. Jass ? - ka farsken var det for noe da?? Her var det bare å lire av seg noe tekst fra platecoverert samt litt svada, og dure i veg ut over den libanesiske eteren(!)

På tross av betydelig innsats i musikkens verden i inn- og utland, har jeg merkelig nok aldri oppnådd en eneste pris, ei heller noen stipendier for videre utvikling av mitt store talent (!) Men alt har en ende;

I 2008 møtte jeg en 7 år gammel innfødt gutt på Aitutaki i Coocøyene i Stillehavet. Han hadde helt klart talent, og ble "arving" av mitt aller siste munns spill. Min verdensomspennende karriere var over !! Kanskje går i dag en ung gutt rundt omkring, mellom brødrfrukt og kokospalmer på denne fjerne atollen, med lystige toner og drømmen om suksess?

God helg med dans og svingom!!

Trond Kvendbø Svingen

en livsfase hvor det er mulig for oss å oppleve dette, samtidig gleder vi oss til å få besøk barn, barnebarn og venner. Dessuten tar det ikke lang tid for oss å besøke de fire barna som bor spredt rundt om i Norge, sier Anne.

UNIS har kapasitet til 220 studentårsverk, men totalt er nærmere 900 studenter innom i løpet av et studieår i kortere eller lengre tid. Universitetssenteret tilbyr ingen gradsutdanninger, men studentene kan fylle på graden med et semester eller to på Svalbard. I tillegg har senteret også plass til inntil 15 dok-torgradsstudenter.

Skigåing og jakt

Inne i den koselige stuen på det nesten hundre år gamle huset på Saksvik, går småpratene om hva det spreke ekteparet vil oppleve under perioden de skal bo på Svalbard. Begge er aktive friluftsmennesker, og liker å op-pholde seg ute i naturen. På

Svalbard blir friheten innskrenket noe. Det er ikke bare å spenne på seg langrennskiene og legge av gårde. Et gevær må medbringes hvis man forlater Longyearbyen.

- I januar skal vi gjennomføre en ukes sikkerhetskurs for å få lov til ferdes ute i naturen. Blant annet vi må lære oss å overnatte ute og sette opp bluss som kan varsle om nærgående isbjørner, sier Harald.

- Jeg vil savne muligheten til å ta en spontantur i Malvikmarka en vakker høstdag. På Svalbard må det planlegges bedre, og helst bør flere dra sammen av hensyn til sikkerheten. Selv man mister litt frihet, får man tilbake det sosiale ved at flere kan ferdes i lag på tur, sier Anne.

Skiene blir med

- Vi skal kjøpe oss hver sin snøcooter, og da kan vi dra innover på øya og spenne på oss skiene. Det ser jeg frem til, sier Harald,

som også er en ivrig rypejeger.

Ryper finnes det mange av på Svalbard, og kvoten pr. jeger ligger på ti om dagen.

- Rypene er så tamme at man skyter ti ryper på ti skudd. Reinen er noe villere, men ikke så vare som de på fastlandet. Hver av oss har en kvote på én rein i året, forteller han.

redaksjonen@mb.no
73980080

Vi satt på kjøkkenet og diskuterte plusser og minuser.